

I | ACCIDENTUL

De-abia se înserasă când se petrecu accidentul. Ca de obicei, Jack Perdu se plimba prin campusul Universității Yale, cu nasul îngropat în *Metamorfozele* lui Ovidiu. Deși nu era decât în clasa a IX-a, lucra după-amiezile ajutând-o pe șefa catedrei de literatură clasică din cadrul universității la noua ei traducere în limba engleză. Era ziua de după Crăciun, prin urmare, nu erau profesori prin zonă, ceea ce însemna că Jack nu avea nici un motiv să ridice ochii din carte. Dar, brusc, auzi un strigăt.

– Hei, Jack!

Jack se opri din mers și ridică privirea. O fată cu o jachetă plușată albastră venea în fugă spre el, traversând aleea pavată dintre biblioteca Yale și Elm Street. Părul îi era împletit în codițe și flutura frenetic din mâna spre el.

– Eu sunt Tanya, spuse cu răsuflarea tăiată când ajunse la el. Facem engleză împreună.

– O, spuse Jack.

Știa cine era, dar, ca majoritatea elevilor de la liceul Hyde Leadership, ea nu i se mai adresase niciodată.

– Tocmai mergeam la magazin să returnez perechea asta de pantaloni pe care mi i-a dat mama de Crăciun, îi explică

ea, scoțând dintr-o pungă de plastic o pereche de pantaloni reiați maro. Sunt cam oribili, nu-i aşa?

Jack, care purta o pereche de pantaloni foarte asemănători cu aceia, nu spuse nimic. Tanya nu păru să observe:

– În fine, nu-mi amintesc ce carte trebuia să citim în vacanță. Când te-am văzut, m-am gândit că tu trebuie să știi.

– *Oameni și soareci*, spuse Jack.

Tanya rânnji:

– Pun pariu că tu ai citit-o deja.

Jack ridică din umeri, fără a spune nimic. O citise, de fapt cu vreo câțiva ani în urmă.

– Locuiești aici, aşa-i?

Tanya arătă vag spre clădirile de piatră cu apartamente ce încunjurau aleea de ambele părți.

Jack confirmă din cap.

– Și, lasă-mă să ghicesc, tatăl tău e profesor?

– E șeful catedrei de arheologie.

Tanya zâmbi:

– De asta ești atât de deștept. Știi fiecare poezie de la ore chiar înainte să o citim.

– Nu chiar, murmură el, deși de regulă aşa era.

– Mama ta e profesoară și ea.

Jack se înfioră și își trase mai bine șapca peste smocul dezordonat de păr.

– Nu, spuse el. E moartă.

– O, Doamne, îmi pare atât de rău! spuse Tanya.

– E în regulă. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Aveam sase ani.

Tanya făcu ochii mari.

– Ce s-a întâmplat?

Jack privi în jur, căutând o cale de a se eschiva.

– A căzut peste ea o schelă în New York City, murmură el. Era o zi vântoasă.

– E oribil!

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, repetă el.

„Aveau să se împlinească opt ani luna aceasta“, își spuse, dar nu dădu glas gândului. Coborî privirea spre cartea din mâinile lui.

– Ce citești? Nu pare a fi cartea *Oameni și soareci*.

Jack ridică volumul pentru a-i arăta cotorul.

– *Metamorfozele*. Tanya strâmbă din nas. Asta e o carte despre insecte sau ceva de genul acesta?

– E o carte despre mituri elene.

Tanya clătină din cap:

– Ești prea deștept ca să fii la liceu, Jack! Ar trebui să fii chiar tu profesor sau ceva de genul acesta.

– Trebuie să plec, spuse el. Și înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, deschise volumul *Metamorfoze* și o luă în direcția Elm Street. Mai auzise toate astea și înainte.

Îndepărându-se în grabă, Jack se concentră pe traducerea corectă a termenului latin *occidit*. Tocmai începuse cartea a zecea din *Metamorfoze*, care cuprindea mitul lui favorit, povestea muzicianului Orfeu. După ce mireasa lui, Euridice, e ucisă de mușcătura unui șarpe, Orfeu coboară în lumea de dincolo pentru a o aduce înapoi. Jack ajunsese până la partea cu atacul șarpei, după care Euridice *occidit*. *Occidit* putea însemna că șarpele o „omorâse“ sau o „doborâse“, dar putea însemna și că ea „pierise“. Poate că unii nu ar fi considerat că e mare diferență între aceste posibilități, dar Jack nu se număra printre ei. Puteai să pieri într-un accident

și nu ar fi fost nimeni vinovat. Dar când ești ucis, vinovat – șarpele, în cazul lui Euridice – este criminalul.

Jack păși pe trecerea de pietoni, ghidându-se doar după picioare, cu nasul înfipt în carte ca o sfârlează de vânt.

– A ucide, a pieri, murmură el, cântărind posibilitățile. Exact în clipa în care își dădu seama de valoarea gramaticală a celor două și optă pentru „a pieri“, exonerându-l pe șarpe de vreo faptă rea intenționată, o auzi pe Tanya strigând: „Jack!“ Dar își îngropă și mai mult fața în carte, prefăcându-se că nu aude. În clipa imediat următoare, auzi răsunând muzică heavy metal dată tare și fu aruncat de pe picioare, zburând prin aer.

Jack de-abia apucă să-și dea seama ce se întâmplase. Observă cu coada ochiului mașina care îl lovise, auzi strigăte panicate și închise ochii în clipa în care trupul i se lovi de pământ. Un vâjăit intens îi umplu urechile. Apoi, își pierdu cunoștința.

Când își reveni, Jack auzi voci vorbind în jurul lui, mai întâi ascuțite ca niște insecte, apoi lente și demonice. Se simți traversat de un val de greață și prea obosit ca să deschidă ochii. Urechile începură să i se obișnuiască cu sunetul vocilor.

– E un băiat foarte norocos, spuse una dintre ele. Are câteva vânătăi pe piept și pe picioare, dar nu a suferit traume interne. Ar trebui să se trezească...

– Sunteți sigur că e bine?

Pleoapele lui Jack tresăriră. Vocea era a tatălui său.

– Medicii de pe ambulanță... când l-au găsit...

Jack auzi un scâncet zgomotos. Chiar și în starea de semi-conștiință în care se afla, se întrebă dacă tatăl său avea să

plângă, așa cum făcea noaptea târziu, după ce Jack se ducea la culcare. Singura dată când Jack pomenise despre asta, tatăl său se crispase și îi spusese că fusese doar un vis.

– Îl vom ține aici peste noapte sub supraveghere, ca să fim siguri. Dar vă asigur, profesore Perdu! I-am făcut tomografii, radiografii... o duzină de teste diferite. Organismul lui a suferit un soc, dar e un băiat puternic și sănătos.

– Vă mulțumesc, spuse tatăl său încet.

Se auzi sunetul făcut de tragerea unei draperii când pleca doctorul.

Cu un efort considerabil, Jack deschise ochii. Era întins pe un pat de spital, înconjurat cu o draperie albă. Își privi tatăl, care clipea încercând să-și rețină lacrimile.

– Tată?

Tatăl său îl prinse strâns de mâna, gest pe care nu îl mai făcuse de câțiva ani. Avea o barbă bogată, cărunță, și era mult mai în vîrstă decât tații colegilor de clasă ai lui Jack. Își drese vocea:

– Cum te simți?

Jack își întinse prudent brațele și picioarele. Nu îl durea nimic, dar se simțea înțepenit, ca și cum tocmai ar fi alergat un maraton. Se ridică sprijinindu-se în coate.

– Nu prea rău pentru cineva care a fost lovit de mașină.

Tatăl său chicoti. Lacrimile din ochii lui, remarcă Jack, se uscaseră.

– Ești un puști zdravăn, spuse el, dând drumul mânii lui Jack. Dar ai speriat-o pe fata aia de era să moară.

Jack își aminti brusc de Tanya și se întinse înapoi pe pat. Și-o imagină povestindu-le celorlalți copii de la școală despre accident. Și-i închipui râzând, în vreme ce Tanya le

explica: „Eu am strigat după el, dar el nici măcar n-a ridicat privirea din carte“.

Tatăl său se aplecă deasupra lui.

– Ești bine?

Jack dădu din cap, incapabil să explice.

Tatăl său se încruntă.

– Care e numele tău de familie?

– Perdu.

Tatăl lui nu păru impresionat.

– Perdu, repetă Jack, ridicându-se din nou pe coate. Înseamnă „pierdut“ în franceză, din latinescul *perdo*. A distrugе, a rătăci, a pierde.

Tatăl său dădu din cap.

– Câți ani ai?

– Paisprezece. Sunt bine, tată, serios!

Tatăl său continuă să-l fixeze cu privirea.

– Cum o cheamă pe mama ta?

Jack se opri. Tatăl său nu vorbea aproape niciodată despre mama lui. Iar Jack nu aducea niciodată vorba despre ea, deși avea sute de întrebări. Își dorea să fi existat vreo persoană pe care s-o poată întreba despre ea, dar nimici altcineva din New Haven nu o cunoscuse. Nici unul din părinții lui nu aveau frați, iar bunicii lui muriseră cu mult timp în urmă.

– Anastasia, răspunse Jack.

Așteptă, dar tatăl său se mulțumi să dea din cap, apoi își abătu privirea.

– Odihnește-te, îi spuse. Te ducem acasă mâine.

Jack încercă să rămână treaz în caz că tatăl său ar fi dorit să discute mai mult, dar tacerea sa – punctată doar de semnalele sonore și pagerele din spital – păru doar să se

adâncească și să devină tot mai insistenă. Într-un sfârșit, Jack se dădu bătut și închise ochii.

La început, când se trezi, nu reuși să-și dea seama dacă era zi sau noapte. Lumina fluorescentă de pe holul spitalului nu indica nimic cert. Tatăl lui era așezat pe-o parte într-un scaun de lângă patul lui, sforăind. Fața albă a ceasului arăta ora 4 dimineață. O asistentă în uniformă albă se opri în fața ușii lui să-l salute pe un bătrân costeliv în halat de spital. Jack închise ochii și încercă să adoarmă la loc, dar nu se putu abține să nu urmărească discuția lor.

– Fratele meu a murit la New York, spuse bătrânul.

Lui Jack i se păru că o auzi pe asistentă spunând:

– Ar trebui să avem toți un asemenea noroc.

Dar părea ciudat să spui aşa ceva.

– O, lucrurile nu sunt perfecte nici acolo, spuse bărbatul. Fântânile au căzut săptămâna trecută. Și există îngrijorări că o persoană care – bărbatul șopti ceva ce Jack nu reuși să audă – ar putea găsi o cale de...

– Până la etajul nouă? îl întrerupse asistenta. Știi că aşa ceva nu se poate întâmpla.

– Dar unii oameni spun...

– E doar un mit urban. Ieși în seara asta?

– Ba bine că nu! spuse pacientul. Mă gândeam să zbor în jurul orașului.

– Poate te voi însobi. Nu moare nimeni aici, spuse asistentă râzând.

Jack zâmbi ușurat când își dădu seama că discuția nu avea nici o logică fiindcă visa.

II | HARTA LUI VIELE

A doua zi dimineață, Jack se întoarse acasă din spital. Locuia cu tatăl său, ca doi burlaci, într-un apartament pe colț din Saybrook, una dintre clădirile gotice de piatră din cadrul Universității Yale destinate căzării. Apartamentul era plin de cărți, picturi primitive și descoperiri arheologice de mai mică importanță. Erau grămezi de drahme din Grecia antică, vase de piatră chircite, cioburi de oase, fosile de plante, capete de suliță rupte, figurine goale fără chip, și măști tipătoare ce fuseseră folosite cândva în ritualuri religioase. Tatăl său colecționa și suvenire moderne din locurile în care călătorise pentru a face excavații – seturi de ceai turcești, narghilele, ouă de lemn, fluiere africane și chiar și o păpușă voodoo, ce îi dădea fiori lui Jack de câte ori trecea pe lângă ea.

Jack avea dureri, dar în rest se simțea bine. Cu toate acestea, tatăl său rămase în permanență pe lângă el, insistând să și petreacă ziua în pat. Pe Jack nu-l deranja asta – îi plăcea camera lui, care avea o fereastră spre curtea pavată de jos. Podeaua era plină de haine murdare și ghemotoace de hârtie cu încercări de traduceri. Peretii îi erau tapetați cu hârti ale unor țări care nu mai existau: Uniunea Sovietică, Imperiul

Otoman, Austro-Ungaria. Începuse această colecție cu o hartă a Zanzibarului, după moartea mamei sale. Pe noptieră, avea o fotografie a ei în ramă de argint – o femeie palidă, cu părul de culoare închisă, așteptând la un colț de stradă în New York City. Fotografia era ușor supraexpusă, dar lui Jack îi plăcea privirea intensă a mamei sale și felul în care ochii ei păreau să-l urmărească peste tot în cameră.

Își petrecu restul dimineții lucrând la prima parte din Cartea a Zecea. La scurt timp după unu, tatăl său bătu la ușă și-i aduse o delicatesă – o pungă unsuroasă cu cheeseburgeri de la Yankee Doodle Grill. După ce mâncă trei dintre ele, Jack mai traduse câteva versuri din *Metamorfozele* lui Ovidiu înainte de a căsca și a închide cartea. Câteva minute mai târziu, dormea.

Când se trezi din scurtul său somn, era întuneric. O ploaie îngehetată bătea în fereastră. Aerul rece intra în rafale. Curtea pavată părea lunecoașă și lucioasă. Luându-și un pulover, se strecură în sufragerie.

– Tati? strigă.

Nu îi răspunse nimeni. Se întrebă dacă tatăl său ieșise. Jack trecu de grămezile de drahme și fosile și privi pe fereastră, spre aripa de peste drum a colegiului. De regulă, se vedea studenți mișcându-se prin camerele lor sau lumina albastră de la monitoarele computerelor lor. Dar toată lumea era plecată și nu era nici măcar o lumină aprinsă. Singurul chip pe care îl văzu, reflectat în fereastră, era al lui.

Ușa de la biroul tatălui său se închise trântindu-se, iar Jack tresări.

– Tati?